

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 179 (XXIII) — Nr. 179

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 14 martie 2011

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
LEGI ȘI DECRETE			
13.	1-3		publică de consilier superior în cadrul Unității de Implementare a Proiectelor Finanțate din Fonduri Structurale din structura Ministerului Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului 4
254.	3	54.	ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE — Ordin al ministrului administrației și internelor privind formarea inițială, în anul 2011, în instituțiile de învățământ ale Ministerului Administrației și Internelor a polițiștilor locali cu atribuții în domeniul ordinii și liniștii publice și în domeniul circulației rutiere..... 5-7
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
211.	3-4	120.	— Ordin al ministrului sănătății privind completarea Ordinului ministrului sănătății nr. 418/2005 pentru aprobarea Catalogului național de programe de studii complementare în vederea obținerii de atestate de către medici, medici dentiști și farmaciști, precum și a Normelor metodologice de organizare și desfășurare a acestora..... 8
DECIZII ALE PRIMULUI-MINISTRU			
30.			ACTE ALE CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI Hotărârea din 7 iulie 2009, definitivă la 7 octombrie 2009, în Cauza Stanca Popescu împotriva României..... 9-16

LEGI ȘI DECRETE

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE

privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 63/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 273/2006 privind finanțele publice locale, precum și pentru stabilirea unor măsuri financiare

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Art. I. — Se aprobă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 63 din 30 iunie 2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 273/2006 privind finanțele publice locale, precum și pentru stabilirea unor măsuri financiare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 450 din 2 iulie 2010, cu următoarele modificări și completări:

1. La articolul I punctul 5, la articolul 2, punctul 441 se modifică și va avea următorul cuprins:

„441. *plăți restante* — sume datorate și neachitate care au depășit termenul de plată prevăzut de actele normative sau de contract/faktură. Pentru sumele datorate și neachitate,

reeșalonate la plată, cu acordul părților, se modifică termenul de plată în mod corespunzător;”.

2. La articolul I punctul 6, la articolul 2 alineatul (2), litera a) se modifică și va avea următorul cuprins:

„a) venituri proprii, potrivit art. 5 alin. (1) lit. a), cu excepția veniturilor din valorificarea unor bunuri, sumelor reprezentând amortizarea mijloacelor fixe și a sumelor aferente depozitelor speciale pentru construcția de locuințe;”.

3. La articolul I punctul 6, la articolul 2 alineatul (4), litera b) se modifică și va avea următorul cuprins:

„b) sume rezultate din valorificarea unor bunuri, sume reprezentând amortizarea mijloacelor fixe și sume aferente depozitelor speciale pentru construcția de locuințe;”.

4. La articolul I punctul 6, la articolul 2 alineatul (5), după litera d) se introduce o nouă literă, litera e), cu următorul cuprins:

„e) rambursarea împrumuturilor contractate pentru implementarea proiectelor cu finanțare externă nerambursabilă de postaderare, prevăzută a fi realizată din sumele rambursate.”

5. La articolul I, după punctul 9 se introduce un nou punct, punctul 9¹, cu următorul cuprins:

„9¹. **La articolul 6, partea introductivă se modifică și va avea următorul cuprins:**

«Art. 6. — Trecerea de către Guvern în administrarea și finanțarea autorităților administrației publice locale a unor cheltuieli publice, ca urmare a descentralizării unor competențe, precum și a altor cheltuieli publice noi se face prin lege, numai cu asigurarea resurselor financiare necesare realizării acestora, fundamentate pe baza standardelor de cost ale serviciilor publice respective, iar până la aprobarea acestora, pe baza sumelor aprobate pentru anul anterior, actualizate cu indicii prețurilor de consum, după cum urmează:».

6. La articolul I punctul 11, la articolul 14, alineatul (8) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(8) Ordonatorii de credite au obligația ca în execuția bugetelor prevăzute la art. 1 alin. (2) să asigure achitarea plăților restante prevăzute la alin. (6). Ordonatorii de credite pot face noi angajamente legale, în limita prevederilor bugetare aprobate, numai după stingerea plăților restante înregistrate la finele anului anterior, cu excepția angajamentelor noi pentru proiecte finanțate din fonduri externe nerambursabile.”

7. La articolul I, după punctul 16 se introduce un nou punct, punctul 16¹, cu următorul cuprins:

„16¹. **La articolul 30, alineatul (6) se modifică și va avea următorul cuprins:**

«(6) Taxele speciale se fac venit la bugetul local și se încasează numai de la persoanele fizice și juridice care beneficiază de serviciile publice locale pentru care s-au instituit taxele respective.»

8. La articolul I, după punctul 17 se introduce un nou punct, punctul 17¹, cu următorul cuprins:

„17¹. **La articolul 31, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:**

«(2) Sumele reprezentând amortizarea calculată pentru aceste mijloace fixe constituie integral venituri ale bugetelor locale, care se cuprind în secțiunea de dezvoltare, se utilizează exclusiv pentru realizarea de investiții în domeniul respectiv și se evidențiază distinct în programul de investiții, ca sursă de finanțare a acestora, cu excepțiile prevăzute în acordurile de împrumut sau de garanție încheiate cu instituțiile financiare internaționale.»

9. La articolul I, după punctul 18 se introduce un nou punct, punctul 18¹, cu următorul cuprins:

„18¹. **La articolul 33, părțile introductive ale alineatelor (3) și (6) se modifică și vor avea următorul cuprins:**

«(3) Din sumele defalcate din unele venituri ale bugetului de stat pentru echilibrarea bugetelor locale, aprobate anual prin legea bugetului de stat, și din cota de 21% prevăzută la art. 32 alin. (1), o cotă de 27% se alocă bugetului propriu al județului,

iar diferența se repartizează pentru bugetele locale ale comunelor, orașelor și municipiilor, astfel:

.....
(6) Pentru municipiul București, din cota de 10% prevăzută la art. 32 alin. (4) se alocă o cotă de 25% pentru bugetul local al municipiului București, iar diferența se repartizează pentru bugetele locale ale sectoarelor municipiului București, astfel:».

10. La articolul I, după punctul 24 se introduce un nou punct, punctul 24¹, cu următorul cuprins:

„24¹. **La articolul 49, alineatul (7) se modifică și va avea următorul cuprins:**

«(7) Virările de credite bugetare, în condițiile prevederilor alin. (4), se pot efectua începând cu trimestrul al III-lea al anului bugetar.»

11. La articolul I punctul 33, la articolul 63, după alineatul (4²) se introduce un nou alineat, alineatul (4³), cu următorul cuprins:

„(4³) În cazul împrumuturilor pentru refinanțarea datoriei publice locale, totalul datoriiilor anuale, reprezentând rate scadente de capital, dobânzi și comisioane aferente împrumuturilor refinanțate, nu se ia în considerare la determinarea încadrării în limita prevăzută la alin. (4).”

12. La articolul III, alineatul (4) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(4) În baza plafonului aprobat anual potrivit Legii responsabilității fiscal-bugetare nr. 69/2010 se stabilește nivelul maxim al cheltuielilor de personal aferent bugetului general centralizat al unităților administrativ-teritoriale, care se repartizează pe județe și municipiul București prin ordin comun al ministrului administrației și internelor și al ministrului finanțelor publice. Repartizarea pe unități/subdiviziuni administrativ-teritoriale a nivelului maxim al cheltuielilor de personal aferent bugetului general centralizat al unităților administrativ-teritoriale, inclusiv redistribuirea între acestea, în cursul anului, se face de către direcțiile generale ale finanțelor publice județene, respectiv a municipiului București, după caz, cu informarea Ministerului Finanțelor Publice și a Ministerului Administrației și Internelor.”

13. La anexă, la nota de subsol, partea introductivă a punctului 1 se modifică și va avea următorul cuprins:

„1. Numărul maxim al posturilor corespunzător fiecărei unități/subdiviziuni administrativ-teritoriale, cu excepția posturilor aferente funcționării serviciului public comunitar local de evidență a persoanelor, poliției locale și pazei obiectivelor de interes județean, după caz, se stabilește prin raportarea la media numărului locuitorilor aferentă, prevăzută în tabelul 2. Dacă numărul locuitorilor unității/subdiviziunii administrativ-teritoriale este mai mic sau mai mare decât media grupei din care face parte, atunci se parcurg următoarele etape de calcul.”

14. La anexă, la nota de subsol punctul 2, literele a) și b) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„a) un post pentru fiecare 6.500 de locuitori pentru comune, orașe și municipii, inclusiv din unitățile administrativ-teritoriale arondate acestora, cu excepția municipiului București;

b) un post pentru fiecare 5.000 de locuitori pentru sectoarele municipiului București. Pentru îndeplinirea atribuțiilor prevăzute suplimentar sectorului 1 al municipiului București, potrivit prevederilor Legii nr. 119/1996 cu privire la actele de stare civilă, republicată, cu modificările ulterioare, numărul de posturi se suplimentează cu 53;”.

15. La anexă, la nota de subsol punctul 3, partea introductivă se modifică și va avea următorul cuprins:

„3. În cazul în care unitatea/subdiviziunea administrativ-teritorială are organizat serviciul public de poliție locală, respectiv serviciul de pază a obiectivelor de interes județean, după caz, cu sau fără personalitate juridică, la numărul maxim al posturilor rezultat în urma aplicării prevederilor pct. 1 și 2, după caz, se mai adaugă numărul posturilor determinat după cum urmează.”

16. La anexă, la nota de subsol punctul 3, teza a treia se modifică și va avea următorul cuprins:

„Numărul posturilor astfel determinat poate fi prevăzut și utilizat numai pentru serviciul public de poliție locală, respectiv serviciul de pază a obiectivelor de interes județean.”

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR,
IOAN OLTEAN

București, 7 martie 2011.

Nr. 13.

Art. II. — Sumele aferente depozitelor speciale constituite pentru construcții de locuințe, potrivit legii, constituie integral venituri ale bugetelor locale și se cuprind în secțiunea de dezvoltare.

PREȘEDINTELE SENATULUI
MIRCEA-DAN GEOANĂ

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET

pentru promulgarea Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 63/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 273/2006 privind finanțele publice locale, precum și pentru stabilirea unor măsuri financiare

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 63/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 273/2006 privind finanțele publice locale, precum și pentru stabilirea unor măsuri financiare și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

București, 7 martie 2011.
Nr. 254.

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind suplimentarea bugetelor unor instituții din domeniul apărării, ordinii publice și siguranței naționale, pentru acoperirea necesarului de credite bugetare destinate plății contribuțiilor de asigurări sociale conform Legii nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 37 din Legea bugetului de stat pe anul 2011 nr. 286/2010 și al art. 30 alin. (2) din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă suplimentarea bugetului Serviciului de Informații Externe cu suma de 2.000 mii lei, la capitolul 61.01 „Ordine publică și siguranță națională”, titlul „Cheltuieli de personal”, prin diminuarea cu aceeași sumă a bugetului Ministerului Finanțelor Publice — „Acțiuni generale”, titlul „Cheltuieli de personal”, prevăzut în bugetul de stat pe anul 2011.

Art. 2. — Se aprobă suplimentarea bugetului Serviciului de Telecomunicații Speciale cu suma de 4.780 mii lei, la capitolul

61.01 „Ordine publică și siguranță națională”, subcapitolul 61.01.04 „Siguranță națională”, titlul „Cheltuieli de personal”, prin diminuarea cu aceeași sumă a bugetului Ministerului Finanțelor Publice — „Acțiuni generale”, titlul „Cheltuieli de personal”, prevăzut în bugetul de stat pe anul 2011.

Art. 3. — Se aprobă suplimentarea bugetului Ministerului Justiției pe anul 2011 din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, prevăzut în bugetul de stat pe anul 2011, cu suma de 29.000 mii lei, la capitolul 61.01 „Ordine

publică și siguranță națională”, titlul „Transferuri între unități ale administrației publice”, pentru Administrația Națională a Penitenciarelor, pentru contribuții de asigurări sociale de stat.

Art. 4. — Se autorizează Ministerul Finanțelor Publice să introducă, la propunerea ordonatorilor principali de credite, modificările corespunzătoare în structura bugetului de stat și în

volumul și structura bugetelor Serviciului de Informații Externe, Serviciului de Telecomunicații Speciale și Ministerului Justiției pe anul 2011.

Art. 5. — Ordonatorii principali de credite răspund de modul de utilizare a sumelor alocate potrivit prezentei hotărâri, în conformitate cu prevederile legale în vigoare.

PRIM-MINISTRU
EMIL BOC

Contrasemnează:
Ministrul finanțelor publice,
Gheorghe Ialomițianu
Ministrul justiției,
Cătălin Marian Predoiu
p. Directorul Serviciului de Informații Externe,
Silviu Predoiu
Directorul Serviciului de Telecomunicații Speciale,
Marcel Opreș

București, 9 martie 2011.
Nr. 211.

DECIZII ALE PRIMULUI-MINISTRU

GUVERNUL ROMÂNIEI

PRIMUL-MINISTRU

DECIZIE

privind detașarea domnului Onescu Lilian din funcția publică de inspector guvernamental în cadrul Secretariatului General al Guvernului în funcția publică de consilier superior în cadrul Unității de Implementare a Proiectelor Finanțate din Fonduri Structurale din structura Ministerului Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului

Având în vedere solicitarea formulată de Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului prin Adresa nr. 296 din 7 martie 2011 privind detașarea domnului Onescu Lilian în funcția publică de consilier superior în cadrul Unității de Implementare a Proiectelor Finanțate din Fonduri Structurale, precum și acordul scris al domnului Onescu Lilian,

în temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 19 alin. (1) lit. b) și art. 89 alin. (1) și (2) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

primul-ministru emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Onescu Lilian, inspector guvernamental în cadrul Secretariatului General al Guvernului, se detașează în funcția publică de consilier superior în cadrul Unității de Implementare a Proiectelor Finanțate din Fonduri Structurale din structura Ministerului Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului, pe o perioadă de 6 luni.

PRIM-MINISTRU
EMIL BOC

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Daniela Nicoleta Andreescu

București, 11 martie 2011.
Nr. 30.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL ADMINISTRAȚIEI ȘI INTERNELOR

ORDIN

privind formarea inițială, în anul 2011, în instituțiile de învățământ ale Ministerului Administrației și Internelor a polițiștilor locali cu atribuții în domeniul ordinii și liniștii publice și în domeniul circulației rutiere

Având în vedere dispozițiile art. 18 din Legea poliției locale nr. 155/2010, precum și ale art. 11 alin. (1) din Regulamentul-cadru de organizare și funcționare a poliției locale, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.332/2010,

în temeiul dispozițiilor art. 7 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Administrației și Internelor, aprobată cu modificări prin Legea nr. 15/2008, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul administrației și internelor emite următorul ordin:

Art. 1. — Instituțiile de învățământ din cadrul Ministerului Administrației și Internelor alocă, în anul 2011, un număr de 1.620 de locuri în vederea formării inițiale a polițiștilor locali cu atribuții în domeniul ordinii și liniștii publice și în domeniul circulației rutiere.

Art. 2. — Instituțiile prevăzute la art. 1, repartizarea numărului de locuri, perioadele în care se realizează programele de formare inițială și cuantumul cheltuielilor de școlarizare/cursant sunt prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 3. — Formarea inițială a personalului poliției locale în domeniul ordinii și liniștii publice și în domeniul circulației rutiere se desfășoară potrivit unui curriculum unitar întocmit de către Direcția generală management resurse umane, după consultarea structurilor de specialitate din cadrul Inspectoratului General al Poliției Române.

Art. 4. — (1) Direcția generală pentru relația cu comunitățile locale centralizează și repartizează solicitările instituțiilor beneficiare privind formarea inițială și transmite solicitanților arondarea pe centre de formare.

(2) Direcția generală management resurse umane transmite instituțiilor de învățământ situația cu repartizarea solicitărilor instituțiilor beneficiare primită de la Direcția generală pentru relația cu comunitățile locale.

(3) Depunerea dosarelor pentru înscriere se face de către instituția beneficiară direct la instituția de învățământ la care a fost repartizată în condițiile alin. (1), cu cel puțin 10 zile calendaristice înainte de începerea programelor de formare inițială.

(4) La prezentarea la instituția de învățământ, cursantul va prezenta următoarele documente:

a) adeverința medicală de la medicul de familie din care să reiasă faptul că este apt medical să desfășoare activități de pregătire fizică și de instrucția tragerii;

b) cartea de identitate, în original și în fotocopie;

c) diploma de bacalaureat sau, după caz, diploma de licență eliberată de ultima instituție de învățământ absolvită, în original și în fotocopie.

Art. 5. — Grupele de studiu sunt compuse dintr-un număr cuprins între 15 și 25 de cursanți, stabilit de conducătorii instituțiilor care asigură formarea inițială, în limita numărului de locuri repartizat.

Art. 6. — Structurile poliției locale au obligația achitării cheltuielilor de școlarizare ocazionate de urmarea programelor de formare, pentru personalul participant. Modalitățile și formele de plată se stabilesc în urma consultării cu instituțiile de formare ale Ministerului Administrației și Internelor.

Art. 7. — (1) În cazul nepromovării examenului de absolvire, cursantul are posibilitatea de a solicita reexaminarea, o singură dată, în termen de 3 luni de la finalizarea programului de formare inițială, la oricare dintre instituțiile de formare prevăzute în anexă care organizează în această perioadă examenul de absolvire, fără plata cheltuielilor aferente acestuia.

(2) În situația nepromovării reexaminării în condițiile alin. (1), cursantul poate susține examenul de absolvire numai după repetarea programului de formare, la propunerea structurilor poliției locale în care este încadrat, cu suportarea cheltuielilor de școlarizare prevăzute la art. 6.

Art. 8. — Pe parcursul programului de formare cursantul are obligația respectării regulamentului de ordine interioară al instituției de formare.

Art. 9. — Direcția generală pentru relația cu comunitățile locale, Direcția generală management resurse umane, Inspectoratul General al Poliției Române, Inspectoratul General al Poliției de Frontieră, Inspectoratul General al Jandarmeriei Române și instituțiile de învățământ prevăzute în anexă vor lua măsuri de îndeplinire a prevederilor prezentului ordin.

Art. 10. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul administrației și internelor,

Gheorghe Emacu,

secretar de stat

București, 10 martie 2011.

Nr. 54.

I. Instituțiile de învățământ ale Ministerului Administrației și Internelor care asigură formarea inițială a polițiștilor locali cu atribuții în domeniul ordinii și liniștii publice și în domeniul circulației rutiere, perioadele în care se realizează programele de formare inițială și numărul de locuri repartizat fiecărei instituții de învățământ

Nr. crt.	Instituția de învățământ	Municipiul/Orașul/Județul/datele de contact		Perioada cursului	Nr. de locuri	Observații
1.	Institutul de Studii pentru Ordine Publică	București, Șos. Olteniței nr. 158—160, sectorul 4 Tel.: 021.332.32.65 Fax: 021.332.38.55 20102, 20104 cspsecretariat@mai.gov.ro		11.04—8.07.2011	50	
				5.09—2.12.2011	45	
2.	Centrul de Formare și Perfecționare a Pregătirii Agenților de Poliție „Nicolae Golescu” Slatina	Slatina, Str. Cazărmii nr. 40, județul Olt Tel.: 0249.42.14.11 0249.42.26.88 I.C. 049/1239 cfppagpol@artelecom.ro		4.04—1.07.2011	200	
3.	Centrul Chinologic „Dr. Aurel Greblea” Sibiu	Sibiu, Calea Dumbrăvii nr. 157, județul Sibiu Tel.: 0269.23.51.86 Fax: 0269.24.00.90 I.C. 069/1255 centrulchinologicsibiu@directnet.ro		1.12.2011—1.03.2012	100	nu asigură masă
4.	Școala de Pregătire a Agenților Poliției de Frontieră „Avram Iancu”	Oradea, Calea Aradului nr. 2—4, județul Bihor Tel./Fax: 0259.41.22.73 I.C. 059/1265 avram.iancu@rdsor.ro		4.04—1.07.2011	25	
				4.07—30.09.2011	50	
				3.10—30.12.2011	75	
5.	Școala de Perfecționare a Cadrelor Poliției de Frontieră	Drobeta-Turnu Severin, Str. Serpentinei Roșiori nr. 3—5, județul Mehedinți Tel.: 0252/31.02.22 Fax: 0252/31.02.32 I.C. 052/1266 office@spcpforsova.ro	Drobeta-Turnu Severin	4.04—1.07.2011	80	
				5.09—2.12.2011	80	
6.	Școala de Formare Inițială și Continuă a Personalului Poliției de Frontieră	Iași, Str. G. Coșbuc nr. 3—5, județul Iași Tel.: 0232/27.65.06 Fax: 0232/21.34.44 I.C. 032/1361 sficppfiasi@yahoo.com		4.04—1.07.2011	100	
				4.07—30.09.2011	80	
				3.10—30.12.2011	100	
7.	Școala de Formare Inițială și Continuă a Personalului Poliției de Frontieră	Constanța, Aleea Zmeurei nr. 21, județul Constanța Tel.: 0241/67.00.40 Fax: 0241/67.00.41 I.C. 041/1289 sficppf.constanta@mai.gov.ro		4.04—1.07.2011	50	
				4.07—30.09.2011	50	
				3.10—30.12.2011	50	
8.	Centrul de Formare Inițială și Continuă al Ministerului Administrației și Internelor	Orăștie, Str. Armatei nr. 16, județul Hunedoara Tel.: 0254.24.22.94 0254.24.19.90 0254.24.74.51 Fax: 0254.24.75.21 I.C. 054/8355 cfic.orastie@yahoo.com		2.05—2.08.2011	25	
				5.09—2.12.2011	25	
9.	Școala de Aplicație pentru Ofițeri „Mihai Viteazul” a Jandarmeriei Române	Comuna Chiajna, satul Roșu, Str. 1 Decembrie 1918 nr. 2—4, județul Ilfov Tel.: 021.434.91.31 Fax: 021.434.91.41 17700, 17704 sajrmv@yahoo.com	Sfântu Gheorghe — Covasna	2.05—2.08.2011	15	

Nr. crt.	Instituția de învățământ	Municipiul/Orașul/Județul/datele de contact	Perioada cursului	Nr. de locuri	Observații
10.	Centru de perfecționare a pregătirii cadrelor de jandarmi	Bumbesti-Jiu, str. Gr. Al. Ghica nr. 2, județul Gorj Tel.: 0253.463.101 0253.463.570 I.C. 053/8013 cppj_bumbesti@yahoo.com	4.04—1.07.2011	45	
			1.08—31.10.2011	45	
11.	Centru de perfecționare a pregătirii cadrelor de jandarmi	Gheorgheni, Str. Ciubotului nr. 4, județul Harghita Tel./Fax: 0266.36.50.94 I.C. 066/8213 um0721@yahoo.com	4.04—1.07.2011	30	
			5.09—2.12.2011	30	
12.	Centru de perfecționare a pregătirii cadrelor de jandarmi	Tășnad, str. Ștefan cel Mare nr. 83, județul Satu Mare Tel.: 0261/82.58.20 0261/82.58.00 Fax: 0261/827257 I.C. 061/8018 cppj_tasnad@clicknet.ro	2.05—2.08.2011	45	
			5.09—2.12.2011	45	
13.	Centru de perfecționare a pregătirii cadrelor de jandarmi	Câmpulung Muscel, str. Lt. Oncica nr. 2, județul Argeș CP 115100 I.C. 048/8821 contact@jandarmeriacampulung.ro	4.04—1.07.2011	45	
			5.09—2.12.2011	45	
14.	Centru de perfecționare a pregătirii cadrelor de jandarmi	Lugoj, Str. Banatului nr. 15, județul Timiș Tel.: 0256.35.84.00 Fax: 0256.35.84.02 I.C. 056/8818 jandarmilugoj@yahoo.com	4.04—1.07.2011	45	
			5.09—2.12.2011	45	
TOTAL:				1.620	

II. Cuantumul cheltuielilor de școlarizare/cursant/program de formare inițială

1. Programul de formare inițială (instruirea, utilizarea bazei didactico-materiale, organizarea și desfășurarea examenului de absolvire, inclusiv eliberarea certificatului de absolvire și a foii matricole care atestă competențele profesionale dobândite) = 2.000 lei

2. La solicitare, instituțiile asigură:

a) cazare în incinta instituției = 3.200 lei;

b) servirea zilnică a celor 3 mese principale. Contravaloarea acestora este de până la 25 lei/zi. Excepție face Centrul Chinologic „Dr. Aurel Greblea” Sibiu, care nu are această facilitate.

MINISTERUL SĂNĂTĂȚII

ORDIN

**privind completarea Ordinului ministrului sănătății nr. 418/2005
pentru aprobarea Catalogului național de programe de studii complementare
în vederea obținerii de atestate de către medici, medici dentiști și farmaciști,
precum și a Normelor metodologice de organizare și desfășurare a acestora**

Având în vedere Referatul Direcției generale resurse umane și certificare nr. Cs.A. 1.588/2011,
în temeiul art. 7 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 144/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății,
cu modificările ulterioare,

ministrul sănătății emite următorul ordin:

Art. I. — Ordinul ministrului sănătății nr. 418/2005 pentru de organizare și desfășurare a acestora, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 489 din 9 iunie 2005, cu modificările și completările ulterioare, se completează după cum urmează:

1. La anexa nr. I, după punctul 42 se introduc două noi puncte, punctele 421 și 422, cu următorul cuprins:

Nr. crt.	Atestat de pregătire complementară în:	Responsabil național	Centru de pregătire	Condiții de participare — Specialități			
				Medicale	Chirurgicale	Paraclinice	Medicină de familie
„421	Managementul general al tulburărilor respiratorii din timpul somnului — Somnologie (nivel I)	Prof. dr. Florin Mihălțan	București Cluj Iași Oradea Timișoara				X
422	Managementul general, clinic și terapeutic al tulburărilor respiratorii — Somnologie (nivel I și II)	Prof. dr. Florin Mihălțan	București Cluj Iași Oradea Timișoara	X	X”		

2. La anexa nr. 4, după punctul 5 se introduce un nou punct, punctul 51, cu următorul cuprins:

Nr. crt.	Atestat de pregătire complementară în:	Responsabil național	Centru de pregătire
„51.	Managementul general al tulburărilor respiratorii din timpul somnului — Somnologie (nivel I)	Prof. dr. Florin Mihălțan	București Cluj Iași Oradea Timișoara”

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. III. — Direcția generală de resurse umane și certificare va duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Ministrul sănătății,
Cseke Attila

București, 15 februarie 2011.
Nr. 120.

ACTE ALE CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI

CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI

HOTĂRÂREA

din 7 iulie 2009,

definitivă la 7 octombrie 2009,

în Cauza Stanca Popescu împotriva României

(Cererea nr. 8.727/03)

În Cauza Stanca Popescu împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a treia), statuând în cadrul unei camere formate din: Josep Casadevall, președinte, Elisabet Fura-Sandström, Corneliu Bîrsan, Alvin Gyulumyan, Ineta Ziemele, Luis López Guerra, Ann Power, judecători, și Santiago Quesada, grefier de secție,

după ce a deliberat în camera de consiliu la data de 16 iunie 2009, pronunță următoarea hotărâre, adoptată la această dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află o cerere (nr. 8.727/03) îndreptată împotriva României, prin care un cetățean al acestui stat, doamna Stanca Popescu (*reclamanta*), a sesizat Curtea la data de 8 decembrie 2000, în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Convenția*).

2. Guvernul român (*Guvernul*) este reprezentat de agentul său, domnul Răzvan-Horațiu Radu, de la Ministerul Afacerilor Externe.

3. La data de 18 martie 2008, Curtea a hotărât să comunice cererea Guvernului. Așa cum permite art. 29 § 3 din Convenție, aceasta a mai hotărât să se analizeze în același timp admisibilitatea și temeinicia cauzei.

ÎN FAPT**I. Circumstanțele cauzei**

4. Reclamanta s-a născut în anul 1921 și locuiește în Bârla, județul Argeș.

A. Acțiunea în revendicare împotriva vecinilor reclamantei

1. *Procedura soluționată prin Sentința din 28 octombrie 1996 a Judecătoriei Costești*

5. La data de 6 septembrie 1994, reclamanta a sesizat Judecătoria Pitești cu o acțiune în revendicare împotriva a 2 vecini, doamna P.F. și domnul P.A., pentru a i se restitui un teren ce fusese ocupat abuziv de pârâți. S-a realizat o expertiză de către expertul Z.D., care a întocmit un raport conform căruia persoanele în discuție ocupau o parcelă din terenul reclamantei. Raportul de expertiză a fost depus la dosar la data de 7 iunie 1995. La data de 4 octombrie 1995, pârâții au formulat obiecții la raportul de expertiză, considerând că expertul nu luase în considerare planurile ce însoțeau procesele-verbale de punere în posesie a părților în litigiu. Așadar, instanța a dispus ca expertul să prezinte un supliment la raportul de expertiză.

6. La data de 24 aprilie 1996, Judecătoria Pitești a constatat că Judecătoria Costești (*judecătoria*) era instanța competentă din punct de vedere teritorial și, prin urmare, a trimis cauza acestei instanțe.

7. Prin Sentința din data de 28 octombrie 1996, judecătoria a admis acțiunea și i-a obligat pe P.F. și P.A. să îi restituie reclamantei un teren în suprafață de 166 m², astfel cum a fost stabilit în raportul de expertiză trimis de expertul Z.D. Prin aceeași sentință, instanța a dispus ca pârâții să îi plătească reclamantei cheltuielile de judecată.

8. P.A. a introdus apel, susținând că nu ocupase terenul reclamantei și că, după părerea sa, din raportul de expertiză și din planul întocmit de expert reieșea că era vorba de două proprietăți diferite.

9. Prin Decizia din data de 26 mai 1997, Tribunalul Argeș (*tribunalul*) a respins apelul lui P.A., reținând că din raportul de expertiză reieșea în mod clar că acesta ocupa terenul reclamantei. Această decizie a rămas definitivă prin nerecurare.

2. *Demersurile în vederea executării silite a Sentinței din data de 28 octombrie 1996*

10. La data de 3 septembrie 1997, reclamanta a solicitat judecătoriei punerea în executare a Sentinței din data de 28 octombrie 1996. În aceeași zi, instanța i-a admis cererea și a dispus executarea silită a sentinței respective. Prin urmare, a fost deschis un dosar de executare.

11. La data de 10 septembrie 1997, executorul judecătoresc însărcinat cu executarea le-a cerut vecinilor reclamantei să îi restituie acesteia terenul și să îi plătească cheltuielile de judecată stabilite prin sentința în discuție, și aceasta în termen de o zi.

12. La data de 12 septembrie 1997, P.A. a consemnat la casa de economii și consemnațiuni, la dispoziția reclamantei, suma datorată pentru cheltuielile de judecată. Executorul a întocmit în aceeași zi un proces-verbal care atesta această plată.

13. Dintr-o adresă nedată, redactată de executor și depusă la dosarul de executare, reiese că la data de 22 ianuarie 1998 reclamanta îi ceruse să îi oblige pe vecinii săi să mute un gard care era amplasat pe terenul în discuție. Executorul i-a reamintit cu această ocazie că Sentința din 28 octombrie 1996 nu cuprindea o astfel de obligație în sarcina vecinilor. În consecință, partea interesată a refuzat să fie pusă în posesie dacă gardul nu avea să fie mutat. Executorul i-a sugerat apoi să sesizeze instanțele cu o acțiune având ca obiect obligația de a face referitoare la mutarea gardului respectiv.

14. Reclamanta nu contestă faptele reținute de expert în această adresă.

15. La data de 16 februarie 1998, aceasta a sesizat judecătoria cu acțiunea sugerată de executor (paragraful 36 de mai jos).

16. La data de 18 decembrie 1998, în urma unei noi cereri a reclamantei, executorul i-a somat pe vecini să îi restituie terenul.

17. La data de 14 ianuarie 1999, reclamanta a solicitat judecătoriei continuarea executării silite.

18. În urma mai multor plângeri ale reclamantei împotriva executorului, la data de 1 martie 1999, tribunalul a informat-o că acesta din urmă era obligat să respecte dispozitivul sentinței în

cauză. Prin urmare, în măsura în care partea interesată înțelegea să solicite și mutarea gardului amplasat pe terenul său, ea trebuia să obțină o altă hotărâre judecătorească definitivă în acest sens.

19. Prin Adresa din data de 25 martie 1999, Curtea de Apel Pitești (*curtea de apel*) a informat-o pe reclamantă despre faptul că cererea sa referitoare la schimbarea executorului nu era justificată. Prin aceeași adresă, curtea de apel a insistat asupra faptului că executorul judecătoresc nu putea proceda la mutarea gardului, având în vedere că sentința ce trebuia executată nu prevedea o asemenea obligație.

20. La data de 11 aprilie 1999, P.A. a introdus la judecătoria o contestație la executare și a solicitat suspendarea executării până la analizarea contestației sale. Acesta arăta că o a doua procedură între părți era pendinte.

21. La data de 28 iunie 1999, P.A. a solicitat instanței să suspende analizarea contestației sale, pe motivul că soluția celei de-a doua proceduri putea avea o influență asupra soluției ce avea să fie adoptată în procedura referitoare la contestație. În aceeași zi, cererea sa a fost admisă, iar analizarea contestației a fost suspendată.

22. La data de 4 septembrie 2000, judecătoria a constatat perimarea contestației.

23. La data de 13 octombrie 2000, reclamanta a solicitat instanței să continue executarea silită. Ea arăta că executarea fusese, desigur, suspendată temporar din cauza contestației formulate de părți, însă între timp contestația respectivă se perimase.

24. La data de 1 iunie 2005, reclamanta i-a trimis un memoriu Președintelui României, solicitându-i asistența în vederea soluționării problemelor pe care le avea cu vecinii săi. Din afirmațiile reclamantei, care nu a furnizat o copie a acestui memoriu, reiese că prin acesta ea solicita atât executarea Sentinței din data de 28 octombrie 1996, cât și executarea Sentinței din data de 12 iunie 2001 (paragraful 39 de mai jos). Administrația Prezidențială a trimis memoriul la prefectură, care, la data de 7 iulie 2005, a invitat Primăria Costești să analizeze situația reclamantei. Conform afirmațiilor reclamantei, primăria i-a recomandat să se adreseze unui executor judecătoresc.

3. Cererea de revizuire a Sentinței din 28 octombrie 1996

25. La o dată neprecizată, vecinii reclamantei au sesizat Parchetul de pe lângă Judecătoria Costești (*parchetul*) cu o plângere penală îndreptată împotriva expertului Z.D., pe care îl acuzau că ar fi comis infracțiunea de mărturie mincinoasă în raportul de expertiză pe care îl redactase. La data de 8 august 2001, parchetul a dispus neînceperea urmăririi penale pe motivul că termenul de prescripție a răspunderii penale expirase. Soluția le-a fost comunicată vecinilor reclamantei la data de 15 august 2001.

26. La data de 17 septembrie 2001, P.A. și moștenitorii lui P.F. (paragraful 36 de mai jos) au sesizat judecătoria cu o cerere de revizuire a Sentinței din 28 octombrie 1996, întemeiată pe art. 322 pct. 4 din Codul de procedură civilă, pe motivul că expertul menționat mai sus a comis infracțiunea de mărturie mincinoasă.

27. Expertul V.C. a întocmit un raport de expertiză în care constata că P.A. și P.F. nu ocupaseră nicio parte din terenul reclamantei. Expertul a constatat că existau diferențe între dimensiunile terenului, așa cum au fost reținute de expertul Z.D., și propriile sale măsurători; de asemenea, a observat că aceste diferențe se datorau faptului că primul expert nu ținuse cont de dimensiunile înscrise în planurile ce însoțeau procesele-verbale de punere în posesie a părților în litigiu; V.C. a considerat în plus că el folosisese aparate de măsurare și de calcul mai performante decât Z.D.

28. La data de 26 noiembrie 2001, reclamanta a recuzat-o pe judecătoria M.B. pe motiv că aceasta pronunțase și Sentința

din data de 12 iunie 2001. Această cerere a fost respinsă la data de 11 decembrie 2001 de către judecătoria A.D. pe motiv că revizuirea se referea la Sentința din data de 28 octombrie 1996, care nu fusese pronunțată de judecătoria M.B.

29. La data de 29 ianuarie 2002, expertul Z.D. a invocat tardivitatea cererii de revizuire, considerând că termenul prevăzut de lege în acest sens începea să curgă de la data la care fusese comisă infracțiunea de mărturie mincinoasă. La rândul său, reclamanta a considerat că cererea de revizuire era tardivă. Printr-o încheiere de ședință pronunțată în aceeași zi, instanța a respins excepția, reținând pe baza unei interpretări gramaticale a prevederii legale respective că acest termen nu începea să curgă decât de la data la care s-au cunoscut circumstanțele care făceau imposibilă constatarea infracțiunii pe cale penală, și nu începând de la data la care fusese comisă infracțiunea. Încheierea de ședință cuprindea următoarele în partea sa relevantă:

„Dacă am admite ipoteza invocată de [Z. D.], textul legii ar rămâne fără obiect.

Pe de altă parte, dacă facem o interpretare gramaticală a prevederii în discuție, putem constata că pronumele demonstrativ «acestea», folosit la plural, înlocuiește substantivul «circumstanțele», și nu substantivul «infracțiunea».”

30. Prin Sentința din data de 23 iulie 2002, judecătoria a reținut că expertul comisese infracțiunea de mărturie mincinoasă, a admis cererea de revizuire și a respins acțiunea în revendicare. Instanța a constatat în primul rând că la data de 8 august 2001 fusese dispusă neînceperea urmăririi penale cu privire la expertul Z.D. pe motiv de prescripție și că această soluție le fusese comunicată vecinilor reclamantei la data de 15 august 2001. Apoi instanța a statuat, în temeiul art. 322 pct. 4 din Codul de procedură civilă, că expertul Z.D. comisese infracțiunea de mărturie mincinoasă, în măsura în care nu luase corect în considerare dimensiunile terenului; în plus, intenția ca element subiectiv al infracțiunii era dovedită prin neconcordanța dintre situația reală, așa cum era prezentată în expertiza realizată de expertul V.C., și cea descrisă în expertiza inițială. Prin aceeași sentință, instanța i-a condamnat pe expertul Z.D. și pe reclamantă la plata cheltuielilor de judecată ale vecinilor.

31. Această sentință, pronunțată de judecătoria M.B., a fost menținută prin Decizia din 21 februarie 2003 a tribunalului, care a respins apelul reclamantei și pe cel al expertului Z.D. Confirmând temeinicia sentinței în ceea ce privește motivele deja reținute, tribunalul a constatat în plus că linia de delimitare dintre cele două proprietăți, așa cum fusese propusă de primul expert, trecea pe sub casa și grajdul vecinilor reclamantei.

32. Recursurile formulate de aceasta și de expertul Z.D. au fost, de asemenea, respinse prin Decizia din data de 30 iunie 2003 a curții de apel. Reclamanta și Z.D. au fost obligați la plata cheltuielilor de judecată suportate de vecini cu ocazia celor două căi de atac. În ceea ce privește existența infracțiunii de mărturie mincinoasă, curtea de apel a statuat că judecătoria administrase probe relevante în temeiul cărora se stabiliseră corect faptele; în plus, ținând cont de faptul că Z.D., în calitatea sa de expert, se deplasase la fața locului și identificase terenurile părților în litigiu, acesta nu putea pretinde că nu avusese cunoștință de faptul că linia de delimitare pe care o propusese trecea pe sub construcțiile vecinilor.

33. Prin Încheierea de ședință din 7 aprilie 2006, judecătoria a admis cererea vecinilor și a încuviințat executarea silită împotriva reclamantei în vederea recuperării cheltuielilor de judecată din recurs.

34. La data de 28 aprilie 2006, executorul judecătoresc a dispus o poprire asupra pensiei reclamantei.

35. Din probele aflate la dosar nu rezultă că reclamanta ar fi formulat o contestație împotriva deciziei executorului judecătoresc.

B. Acțiunea având ca obiect obligarea vecinilor la mutarea gardului și tăierea copacilor

1. Procedura soluționată prin Sentința din data de 12 iunie 2001 a judecătoriei

36. La data de 16 februarie 1998, reclamanta a sesizat judecătoria cu o acțiune împotriva lui P.A. pentru a-l obliga să deplaseze un gard și să taie copacii aflați pe terenul său. La o dată neprecizată, moștenitorii lui P.F., decedată între timp, au cerut să intervină în cauză, solicitând respingerea acțiunii.

37. Prin Sentința din data de 18 octombrie 1999, judecătoria a respins acțiunea.

38. Prin Decizia din data de 28 iunie 2000, tribunalul a admis apelul reclamantei și a trimis dosarul la judecătoria pentru rejudecare. Tribunalul a reținut că judecătoria ignorase prevederile Sentinței din 28 octombrie 1996, deși aceasta dobândise autoritate de lucru judecat. Prin Decizia din data de 24 ianuarie 2001, curtea de apel a respins recursul lui P.A. împotriva Deciziei din 28 iunie 2000.

39. Sesizată cu o nouă analiză a cauzei, judecătoria a pronunțat sentința la data de 12 iunie 2001, admitând acțiunea. Astfel, i-a obligat pe vecinii reclamantei să mute gardul, deoarece se afla pe terenul său, și să taie mai mulți copaci din același motiv. Sentința a fost pronunțată de judecătoria M.B. care s-a întemeiat pe raportul pe care îl trimisese expertul Z.D. în cadrul acțiunii în revendicare.

40. Această sentință a fost confirmată prin deciziile din 29 aprilie 2002 a tribunalului și din 30 octombrie 2002 a curții de apel, care au respins apelul și, respectiv, recursul lui P.A., ultima decizie rămânând definitivă.

2. Cererea de revizuire a Sentinței din 12 iunie 2001

41. La data de 28 iulie 2003, vecinii reclamantei au sesizat judecătoria cu o cerere de revizuire a Sentinței din 12 iunie 2001, întemeiată pe art. 322 pct. 5 din Codul de procedură civilă. Aceștia arătau că Sentința din 28 octombrie 1996, pronunțată în favoarea reclamantei, fusese anulată.

42. Prin Sentința din data de 21 ianuarie 2004, judecătoria a admis cererea de revizuire și, în baza revizuirii făcute, a respins acțiunea reclamantei.

43. Prin Decizia din data de 7 iunie 2004, curtea de apel a admis apelul reclamantei și a trimis dosarul la tribunal, considerând că acesta este competent pentru a examina cererea de revizuire.

44. Prin Decizia din data de 2 februarie 2005, tribunalul a respins cererea de revizuire ca tardivă, considerând că termenul de o lună prevăzut de art. 324 pct. 4 din Codul de procedură civilă începea să curgă de la data la care partea luase cunoștință de anularea deciziei, adică de la data de 21 februarie 2003, dată la care Sentința din 23 iulie 2002 ce anula Sentința din 28 octombrie 1996 a rămas definitivă.

45. Decizia din data de 2 februarie 2005 a fost confirmată prin Decizia rămasă definitivă din 28 aprilie 2005 a curții de apel, care a respins recursul vecinilor.

3. Demersurile în vederea executării Sentinței din data de 12 iunie 2001

46. La data de 31 mai 2007, reclamanta a solicitat judecătoriei să dispună ca Sentința din data de 12 iunie 2001 să fie investită cu formulă executorie.

47. Prin Încheierea de ședință din data de 1 iunie 2007, judecătoria a respins cererea, reținând că dreptul de a solicita executarea silită era prescris, în măsura în care termenul de prescripție aplicabil în speță era cel prevăzut de art. 405 din Codul de procedură civilă, adică 3 ani. Instanța a reținut și că introducerea unei cereri de revizuire împotriva Sentinței din 12 iunie 2001 nu suspendase cursul prescripției.

48. Reclamanta a formulat un recurs, considerând că judecătoria îi respinsese pe nedrept cererea ca prescrisă, chiar dacă obiectul litigiului era un bun imobil.

49. Prin Decizia din data de 18 ianuarie 2008, tribunalul județean a respins recursul. Acesta a apreciat că trebuia reținut ca punct de plecare al prescripției de 3 ani data la care Sentința din 12 iunie 2001 a fost confirmată definitiv, și anume data de 30 octombrie 2002 (paragraful 40 de mai sus). Tribunalul a înlăturat argumentul reclamantei referitor la obiectul litigiului, constatând că din Sentința din 12 iunie 2001 reieșea că acțiunea se referea la mutarea unui gard și tăierea unor copaci și apreciind, prin urmare, că nu era vorba de o acțiune reală imobiliară.

C. Plângerile penale formulate de reclamantă

1. Plângerea penală împotriva judecătorei M.B.

50. La o dată neprecizată, reclamanta a sesizat parchetul de pe lângă curtea de apel cu o plângere penală împotriva judecătorei M.B. Dosarul nu aduce informații cu privire la conținutul acestei plângeri.

51. La data de 18 noiembrie 2002, parchetul a dispus neînceperea urmăririi penale, reținând că problemele ridicate de reclamantă nu erau de natură penală și că, în orice caz, ea avea posibilitatea să conteste Sentința din 23 iulie 2002 conform căilor legale de atac.

2. Plângerea penală împotriva expertului V.C.

52. În cursul anului 2002, reclamanta a sesizat parchetul cu o plângere penală împotriva expertului V.C., pe care îl acuza că ar fi comis infracțiunea de măturie mincinoasă prin mențiunile pe care le făcuse în raportul său de expertiză (paragraful 27 de mai sus).

53. La data de 17 ianuarie 2003, parchetul a dispus neînceperea urmăririi penale, apreciind că faptele reproșate expertului nu erau incriminate de legea penală.

54. La data de 23 iunie 2004, reclamanta a sesizat judecătoria cu o contestație împotriva rezoluției de neîncepere a urmăririi penale.

55. Prin Sentința din data de 28 septembrie 2004, instanța a respins contestația.

56. La data de 14 februarie 2005, tribunalul a admis recursul reclamantei și a trimis cauza la judecătoria spre rejudecare pentru încălcarea normelor de procedură.

57. Prin Sentința din data de 21 septembrie 2005, judecătoria a respins contestația ca neîntemeiată, reținând că simplul fapt că în speță existau divergențe între mai multe rapoarte de expertiză nu era de natură să ducă la concluzia existenței infracțiunii de măturie mincinoasă din partea unuia dintre experții respectivi.

58. Această sentință a fost confirmată prin Decizia din data de 16 ianuarie 2006 a tribunalului, care a respins recursul reclamantei.

3. Plângerea penală împotriva vecinilor

59. Prin Scrisoarea din data de 7 mai 2007, reclamanta a informat grefa Curții că cele două sentințe ce îi erau favorabile nu fuseseră executate până în prezent și că vecinii săi construiseră un nou gard, ocupându-i astfel o suprafață și mai mare din terenul ce constituie curtea sa. Ulterior, prin scrisorile sale din 8 august 2007 și 19 decembrie 2007, reclamanta i-a precizat grefei că sesizase Parchetul de pe lângă judecătoria cu o plângere penală împotriva vecinilor pentru tulburare de posesie.

II. Dreptul intern pertinent

60. Prevederile din Codul de procedură civilă referitoare la revizuirea unei hotărâri judecătorești au următorul conținut în părțile lor relevante în speță:

ARTICOLUL 322

„Revizuirea unei hotărâri rămase definitivă în instanța de apel sau prin neapelare, precum și a unei hotărâri date de o instanță de recurs (...) se poate cere în următoarele cazuri: (...)

4. dacă un judecător, martor sau expert, care a luat parte la judecată, a fost condamnat definitiv pentru o infracțiune privitoare la pricină (...). În cazul în care (...) constatarea

infracțiunii nu se mai poate face printr-o hotărâre penală, instanța de revizuire se va pronunța mai întâi (...) asupra existenței sau inexistenței infracțiunii invocate.

5. (...) dacă s-a desființat sau s-a modificat hotărârea unei instanțe pe care s-a întemeiat hotărârea a cărei revizuire se cere.”

ARTICOLUL 323

„Cererea de revizuire se îndreaptă la instanța care a dat hotărârea rămasă definitivă și a cărei revizuire se cere.”

ARTICOLUL 324

„Termenul de revizuire este de o lună și se va socoti: (...)

3. în cazurile prevăzute de art. 322 pct. 4, din ziua în care partea a luat la cunoștință de hotărârea instanței penale de condamnare a judecătorului, martorului sau expertului (...). În lipsa unei astfel de hotărâri termenul curge de la data când partea a luat cunoștință de împrejurările pentru care constatarea infracțiunii nu se mai poate face printr-o hotărâre penală, dar nu mai târziu de 3 ani de la data producerii acestora.

4. în cazurile prevăzute de art. 322 pct. 5, din ziua în care [...] partea a luat cunoștință de hotărârea desființată sau modificată pe care s-a întemeiat hotărârea a cărei revizuire se cere.”

61. Articolul 405 din Codul de procedură civilă reglementează termenul de prescripție pentru dreptul de a cere executarea silită. Acest articol are următorul conținut:

„Dreptul de a cere executarea silită se prescrie în termen de 3 ani, dacă legea nu prevede altfel. În cazul titlurilor emise în materia acțiunilor reale imobiliare, termenul de prescripție este de 10 ani.

Termenul de prescripție începe să curgă de la data când se naște dreptul de a cere executarea silită.

Prin împlinirea termenului de prescripție orice titlu executoriu își pierde puterea executorie.”

ÎN DREPT

I. Asupra pretensei încălcări a art. 6 § 1 din Convenție, din cauza neexecutării sentințelor din 28 octombrie 1996 și 12 iunie 2001

62. Reclamanta se plânge de neexecutarea sentințelor rămase definitive din 28 octombrie 1996 și 12 iunie 2001 ale judecătoriei. Ea invocă art. 6 § 1 din Convenție, care prevede următoarele, în părțile sale relevante:

„Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil (...) a cauzei sale, de către o instanță (...) care va hotărî (...) asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil (...).”

1. Argumentele părților

a) Guvernul

63. În ceea ce privește Sentința din 28 octombrie 1996, Guvernul afirmă că în urma desființării sale la data de 23 iulie 2002, executarea nu mai era posibilă, din lipsă de titlu executoriu. În ceea ce privește perioada cuprinsă între 3 septembrie 1997 și 23 iulie 2002, acesta consideră că a existat o imposibilitate obiectivă de executare. Guvernul observă în acest sens că sentința din 28 octombrie 1996 nu dispunea decât ca vecinii reclamantei să îi restituie terenul. Deoarece reclamanta nu formulase niciun capăt de cerere referitor la mutarea gardului în această procedură, deși era la curent, sentința pronunțată nu a făcut nicio trimitere la acest lucru. Prin urmare, executorul judecătoresc, obligat să execute hotărârea judecătorească exact în forma în care a fost pronunțată, nu putea dispune înlăturarea gardului fără să aducă atingere dreptului de proprietate al vecinilor. Guvernul concluzionează că, având în vedere circumstanțele, era necesară o nouă acțiune în justiție, ceea ce reclamanta a și făcut, de altfel.

64. În ceea ce privește Sentința din 12 iunie 2001, Guvernul observă că o cerere a părții interesate având ca obiect investirea

sentinței respective cu formulă executorie constituie o condiție prealabilă necesară executării sale. Or, reclamanta nu a prezentat o astfel de cerere decât la data de 31 mai 2007. Cererea a fost respinsă pe motivul că termenul prevăzut de lege pentru a cere executarea silită expirase. În aceste condiții, Guvernul consideră că statul nu poate fi considerat răspunzător de lipsa de diligență a reclamantei, care a omis să utilizeze, în termenul prevăzut de lege, mijloacele aflate la dispoziția sa în vederea obținerii executării silite a hotărârii în discuție.

b) Reclamanta

65. Reclamanta reamintește faptul că a solicitat la data de 3 septembrie 1997 executarea silită a Sentinței din 28 octombrie 1996 și că a formulat ulterior mai multe plângeri împotriva executorului judecătoresc. Ea recunoaște că a primit plata cheltuielilor de judecată stabilite prin această sentință, însă insistă asupra faptului că terenul nu i-a fost restituit. Partea interesată precizează și că la data de 1 martie 1999 tribunalul îi adusesse la cunoștință faptul că trebuia să obțină o altă hotărâre judecătorească cu privire la mutarea gardului.

66. În ceea ce privește argumentul Guvernului conform căruia Sentința din 28 octombrie 1996 nu mai putea fi executată în urma desființării sale, reclamanta susține, pe de o parte, că această desființare era ilegală și, pe de altă parte, că sentința în discuție fusese perfect valabilă între data de 26 mai 1997, dată la care a rămas definitivă, și data de 21 februarie 2003, data desființării sale, adică timp de circa 6 ani. Or, în această perioadă de timp autoritățile nu au asistat-o în executarea silită a sentinței respective, deși ea prezentase o cerere în acest sens încă din anul 1997.

67. În ceea ce privește Sentința din data de 12 iunie 2001, reclamanta arată că a formulat o cerere de executare silită la data de 31 mai 2007, însă precizează că această cerere fusese precedată de Adresa din data de 1 iunie 2005 pe care i-o trimisese Președintelui României pentru a-i cere ajutorul, acest lucru având loc după eșecul demersurilor sale la executorul judecătoresc cu privire la executarea Sentinței din 28 octombrie 1996. Reclamanta atrage atenția asupra faptului că memoriul său i-a fost transmis prefecturii care, la rândul său, a invitat primăria la data de 17 iulie 2005 să îi analizeze situația. Conform afirmațiilor reclamantei, primăria i-a recomandat apoi să se adreseze unui executor judecătoresc.

68. Reclamanta consideră, în plus, că Sentința din data de 12 iunie 2001 ținea de domeniul acțiunilor reale imobiliare, pentru care termenul de prescripție a executării silite era de 10 ani.

2. Aprecierea Curții

69. Curtea reamintește jurisprudența sa conform căreia art. 6 din Convenție îi garantează oricărei persoane dreptul de acces la justiție, care are drept consecință dreptul la executarea hotărârilor judecătorești definitive (*Hornsby împotriva Greciei*, hotărârea din 19 martie 1997, § 40, *Culegere de hotărâri și decizii* 1997-II). Totuși, acest drept nu poate obliga un stat să asigure executarea fiecărei hotărâri cu caracter civil, oricare ar fi ea și oricare ar fi circumstanțele; în schimb, statul are obligația de a se dota cu un arsenal juridic adecvat și suficient pentru a asigura respectarea obligațiilor pozitive ce îi revin (*Ciprova împotriva Republicii Cehe* (dec.), nr. 33.273/03, 22 martie 2005; *Topciiov împotriva României* (dec.), nr. 17.369/02, 15 iunie 2006). Curtea are ca sarcină exclusivă de a analiza dacă măsurile adoptate de autoritățile naționale au fost adecvate și suficiente (*Ruianu împotriva României*, nr. 34.647/97, § 66, 17 iunie 2003).

70. În speță, în ceea ce privește executarea celor două sentințe împotriva unor particulari, statul era obligat să pună la dispoziția reclamantei un sistem care să îi permită să obțină executarea respectivă.

71. Curtea apreciază că trebuie făcută o distincție între executarea Sentinței din 28 octombrie 1996 și cea a Sentinței din 12 iunie 2001. În ceea ce privește prima sentință, Curtea nu consideră necesar să se ocupe de acea parte a sa referitoare la plata cheltuielilor de judecată, având în vedere că reclamanta nu insistă asupra acestui lucru (paragraful 65 de mai sus).

a) Asupra executării Sentinței din 28 octombrie 1996

72. În ceea ce privește Sentința din 28 octombrie 1996, Curtea observă că autoritățile au reacționat în mod corespunzător la cererea părții interesate din 3 septembrie 1997. Astfel, s-a deschis un dosar de executare și executorul judecătoresc a dispus ca vecinii să îi restituie terenul reclamantei. În această privință, din probele aflate la dosar rezultă că reclamanta îi solicitase executorului să îi oblige pe vecinii săi să mute un gard amplasat pe terenul său. În aceste condiții, executorul a informat-o că sentința ce trebuia executată nu impunea o asemenea obligație în sarcina vecinilor și i-a sugerat să sesizeze în primul rând instanțele cu o astfel de cerere. Pe de altă parte, atât tribunalul, cât și curtea de apel au confirmat punctul de vedere al executorului judecătoresc (paragrafele 13, 18 și 19 de mai sus). În orice caz, reclamanta a acceptat sugestia făcută de executor, formulând o acțiune în acest sens încă din data de 16 februarie 1998 (paragraful 15 de mai sus).

73. Având în vedere că din dosar nu reiese că reclamanta ar fi formulat, în cadrul procedurii în revendicare soluționată prin Sentința din 28 octombrie 1996, un capăt de cerere referitor la mutarea gardului, Curtea consideră că nu era excesiv să i se ceară să introducă o acțiune specifică.

74. Curtea apreciază, așadar, că autoritățile naționale au informat-o pe reclamantă cu privire la piedicile la executarea silită dorită de aceasta, precum și asupra demersurilor pe care trebuia să le îndeplinească.

75. Curtea nu poate, așadar, să considere că statul și-a încălcat obligația ce îi revenea de a o asista pe reclamantă în demersurile sale în vederea executării Sentinței din 28 octombrie 1997.

76. Prin urmare, acest capăt de cerere este vădit neîntemeiat și trebuie respins în temeiul art. 35 §§ 3 și 4 din Convenție.

b) Asupra executării Sentinței din 12 iunie 2001

77. În ceea ce privește Sentința din 12 iunie 2001, Curtea observă împreună cu Guvernul că reclamanta a solicitat la data de 31 mai 2007 ca această sentință să fie investită cu formulă executorie. Cererea sa a fost respinsă de judecătorie la data de 1 iunie 2007 pe motivul că termenul de prescripție pentru dreptul de a solicita executarea silită expirase. Soluția judecătoriei a fost confirmată prin Decizia din 18 ianuarie 2008 a tribunalului (paragrafele 46—49 de mai sus). În măsura în care reclamanta susține că în speță era aplicabil un alt termen de prescripție, Curtea observă că partea interesată a avut posibilitatea să își expună punctul de vedere și că instanțele naționale și-au motivat hotărârile, care nu par să fie nici vădit eronate, nici lovite de arbitrar. Având în vedere că este în primul rând de datoria instanțelor naționale să aplice dreptul intern și să aprecieze probele (*Garcia Ruiz împotriva Spaniei* [MC], nr. 30.544/96, § 28, CEDO 1999-I), Curtea nu poate aprecia ea însăși elementele de fapt care au determinat o instanță națională să adopte o anumită hotărâre mai degrabă decât o alta, căci altfel ar deveni o a patra instanță și și-ar încălca limitele misiunii (vezi, *mutatis mutandis*, *Kemmache împotriva Franței* (nr. 3), 24 noiembrie 1994, § 44, seria A nr. 296-C).

78. În aceste condiții, Curtea apreciază că îi revenea reclamantei să se folosească de mijloacele puse la dispoziția sa de către legislația națională și să facă apel, dacă era cazul, la forța publică pentru a o asista în executare (*Ciprova*, menționată mai sus). Acest lucru presupune, în opinia Curții, respectarea de către partea interesată a procedurii și a termenelor prevăzute de dreptul intern, ceea ce nu a fost cazul în speță. În măsura în

care reclamanta susține că a solicitat asistența Președintelui statului în vederea executării Sentinței din 12 iunie 2001, Curtea reține că nu era vorba de un demers prevăzut de lege pentru executarea unei hotărâri judecătorești. Mai mult, aceasta nu distinge niciun motiv pentru a subscrie la afirmația reclamantei conform căreia demersurile la executorul judecătoresc în vederea executării acestei sentințe erau sortite eșecului.

79. Având în vedere cele de mai sus, Curtea apreciază că autoritățile naționale au asistat-o în mod corespunzător pe reclamantă în vederea executării Sentinței din 12 iunie 2001.

80. Prin urmare, și acest capăt de cerere este vădit neîntemeiat și trebuie respins în temeiul art. 35 §§ 3 și 4 din Convenție.

II. Asupra pretinsei încălcări a art. 6 § 1 din Convenție din cauza duratei procedurilor

81. Reclamanta se plânge de durata totală a procedurilor referitoare la revendicarea terenului și la obligarea vecinilor de a muta gardul, pe care o consideră excesivă. În formularul său de cerere trimis grefei la data de 19 septembrie 2001, aceasta se plânge de faptul că introdusese o acțiune în revendicare în anul 1994 și că procedura de executare silită a sentinței aferente se afla încă pe rol. În plus, ea consideră că, din cauza neexecutării sentinței pronunțate în această procedură, ea a fost obligată să introducă o acțiune ce urmărea obligarea lui P. A. la mutarea gardului său, acțiune care nu fusese nici ea soluționată la data respectivă. Ea invocă art. 6 § 1 din Convenție, care prevede următoarele în părțile sale relevante:

„Orice persoană are dreptul la judecarea (...) într-un termen rezonabil a cauzei sale, de către o instanță (...) care va hotărî (...) asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil (...).”

82. Guvernul consideră că cele două proceduri erau de o anumită complexitate și că, în speță, nu au existat perioade lungi de inactivitate imputabile autorităților.

83. La rândul său, reclamanta susține că durata celor două proceduri menționate mai sus este excesivă, având în vedere că sentințele din 28 octombrie 1996 și din 12 iunie 2001 nu au fost executate încă, astfel încât ea nu deține încă posesia asupra terenului său. Ea consideră că întârzierile în proceduri nu au fost cauzate din vina sa, ci în principal din vina autorităților. Reclamanta consideră că a fost obligată să înceapă cea de-a doua procedură din cauza neexecutării Sentinței din 28 octombrie 1996.

84. Caracterul rezonabil al duratei unei proceduri, amintește Curtea, se apreciază în funcție de circumstanțele cauzei și ținând cont de criteriile consacrate de jurisprudența sa, în special de complexitatea cauzei, de comportamentul reclamanților și de cel al autorităților competente, precum și de miza litigiului pentru părțile interesate (*Frydlender împotriva Franței* [MC], nr. 30.979/96, § 43, CEDO 2000-VII).

85. Deși reclamanta susține că durata totală a procedurilor a fost excesivă, Curtea apreciază că este vorba de două proceduri diferite care, într-o anumită măsură, s-au desfășurat în paralel și pe care se cuvine să le analizeze separat. În măsura în care reclamanta înțelege să se plângă și de durata excesivă a perioadei de executare a celor două sentințe, Curtea reamintește că executarea unei sentințe sau a unei decizii, indiferent de la ce instanță ar emana ea, trebuie considerată ca făcând parte integrantă din „proces”, în sensul art. 6 din Convenție (*Hornsby*, menționată mai sus, § 40). Cu toate acestea, în speță, având în vedere concluziile expuse în paragrafele 76 și 80 de mai sus, ea consideră că trebuie ținut cont numai de durata celor două proceduri pe fond.

a) Asupra duratei procedurii în revendicare

86. Curtea observă că această procedură are două părți: prima a început la data de 6 septembrie 1994 odată cu sesizarea Judecătoriei Costești și s-a încheiat la data de 26 mai 1997 cu decizia Tribunalului Argeș; a doua parte a început la

data de 17 septembrie 2001, odată cu cererea de revizuire a Sentinței din data de 28 octombrie 1996 și s-a încheiat la data de 30 iunie 2003 cu Decizia din 30 iunie 2003 a Curții de Apel Pitești.

87. Așadar, procedura a durat în total aproximativ 4 ani și 6 luni și a cunoscut două grade de jurisdicție în prima parte a sa și 3 grade de jurisdicție în cea de-a doua.

88. Ținând cont de jurisprudența sa, Curtea apreciază că durata acestei proceduri nu a fost excesivă.

89. Rezultă că acest capăt de cerere este vădit neîntemeiat și trebuie respins conform art. 35 §§ 3 și 4 din Convenție.

b) Asupra duratei procedurii pentru obligarea vecinilor la mutarea gardului și înlăturarea copacilor

90. Curtea observă că această procedură cuprinde două părți: prima a început la data de 16 februarie 1998, odată cu sesizarea Judecătorei Costești, și s-a încheiat la data de 30 octombrie 2002, prin decizia Curții de Apel Pitești; a doua parte a început la data de 28 iulie 2003, odată cu cererea de revizuire a Sentinței din 12 iunie 2001, și s-a încheiat la data de 28 aprilie 2005, cu decizia curții de apel.

91. Așadar, procedura a durat în total aproximativ 6 ani și 5 luni și a cunoscut 3 grade de jurisdicție în fiecare parte a sa.

92. Ținând cont de jurisprudența sa, Curtea apreciază că nici durata acestei proceduri nu a fost excesivă.

93. Rezultă că acest capăt de cerere este vădit neîntemeiat și trebuie respins conform art. 35 §§ 3 și 4 din Convenție.

III. Asupra pretensei încălcări a art. 6 § 1 din Convenție din cauza pretensei încălcări a principiului securității raporturilor juridice

94. Reclamanta se plânge de repunerea în discuție a Sentinței din 28 octombrie 1996 pe calea revizuirii. Ea invocă art. 6 § 1 din Convenție, care prevede următoarele în părțile sale relevante:

„Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil (...) a cauzei sale, de către o instanță (...) care va hotărî (...) asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil (...)”

A. Asupra admisibilității

95. Curtea constată că acest capăt de cerere nu este vădit neîntemeiat în sensul art. 35 § 3 din Convenție. Pe de altă parte, Curtea constată că acesta nu este lovit de niciun alt motiv de inadmisibilitate. Prin urmare, el trebuie declarat admisibil.

B. Asupra fondului

96. Guvernul insistă asupra faptului că revizuirea este o cale extraordinară de atac, diferită de recursul în anulare, de care Curtea s-a ocupat în Cauza *Brumărescu împotriva României* ([MC], nr. 28.342/95, § 62, CEDO 1999-VII). Apoi, acesta observă că această cauză este diferită de Cauza *Androne împotriva României* (nr. 54.062/00, §§ 47—53, 22 decembrie 2004), în măsura în care, în speță, părțile pârâte sunt cele care au formulat o cerere de revizuire și nu procurorul, iar cererea respectivă nu era tardivă. Guvernul observă în acest sens că respingerea excepției de tardivitate a fost motivată pe larg.

97. Prin urmare, Guvernul consideră că principiul securității raporturilor juridice nu a fost încălcat.

98. Reclamanta consideră că cererea de revizuire era tardivă și că admiterea acesteia a încălcat principiul securității raporturilor juridice.

99. Curtea reamintește că dreptul la un proces echitabil în fața unei instanțe, garantat de art. 6 § 1 din Convenție, trebuie să se interpreteze în lumina preambulului Convenției, care enunță supremația dreptului ca element al patrimoniului comun al statelor contractante. Unul dintre elementele fundamentale ale supremației dreptului este principiul securității raporturilor juridice, care prevede, printre altele, ca soluția dată de către instanțe în mod definitiv oricărui litigiu să nu mai fie rejudecată (*Brumărescu*, menționată mai sus, § 61), deoarece securitatea

raporturilor juridice presupune respectarea principiului autorității de lucru judecat, adică a caracterului definitiv al hotărârilor judecătorești (*Riabykh împotriva Rusiei*, nr. 52.854/99, § 52, CEDO 2003-IX).

100. Curtea observă că, în temeiul art. 322 pct. 4 din Codul de procedură civilă, o hotărâre judecătorească definitivă poate face obiectul unei revizuirii în cazul în care expertul care a participat la procedura respectivă a comis o infracțiune în legătură cu cauza.

101. Aceasta admite împreună cu Guvernul că această cauză este diferită de Cauza *Androne*, menționată mai sus, din anumite puncte de vedere. Într-adevăr, cererea de revizuire fusese formulată, în speță, de vecinii reclamantei, părți în procedura soluționată prin Sentința din 28 octombrie 1996, spre deosebire de cealaltă cauză, în care procurorul general a fost cel care a solicitat redeschiderea procedurii. Pe de altă parte, în Cauza *Androne* cererea de revizuire fusese formulată tardiv, pe când în cauza de față instanța a respins excepția de tardivitate printr-o încheiere de ședință suficient de motivată (paragraful 29 de mai sus). Având în vedere că obligația de a interpreta dreptul intern le revine în primul rând instanțelor naționale, Curtea nu distinge niciun motiv pentru a nu subscrie la argumentele lor în această privință.

102. Cu toate acestea, observă Curtea, consecința juridică a admiterii cererii de revizuire a fost respingerea acțiunii în revendicare a reclamantei, iar aceasta la 5 ani de la data la care sentința respectivă rămăsese definitivă.

103. Curtea observă că admiterea cererii respective a fost motivată prin faptul că expertul Z. D. ar fi comis infracțiunea de mărturie mincinoasă, în măsura în care acesta nu luase corect în calcul dimensiunile terenului (paragrafele 27 și 30 de mai sus). Or, trebuie observat faptul că vecinii reclamantei aveau posibilitatea să formuleze obiecțiuni la raportul de expertiză (paragraful 5 de mai sus) și că dacă P. A. a introdus, desigur, apel împotriva Sentinței din 28 octombrie 1996, el nu a formulat ulterior un recurs (paragrafele 8 și 9 de mai sus).

104. Trebuie constatat că motivele avansate în cadrul procedurii de revizuire și acceptate de judecătoreie se refereau la modalitatea în care expertul a realizat expertiza. Or, o eventuală eroare a acestuia în delimitarea terenurilor ar fi putut fi reparată prin intermediul căilor ordinare de atac, evitând astfel repunerea în discuție a unei hotărâri judecătorești definitive (*Sergey Petrov împotriva Rusiei*, nr. 1.861/05, § 28, 10 mai 2007). Pe de altă parte, în opinia Curții, numai erorile de fapt ce nu devin vizibile decât la finalul unei proceduri judiciare pot justifica o derogare de la principiul securității raporturilor juridice pe motivul că ele nu au putut fi corectate prin intermediul căilor ordinare de atac (*Pchenitchny împotriva Rusiei*, nr. 30.422/03, § 26, 14 februarie 2008). Or, în speță, Decizia din 26 mai 1997 a tribunalului, ce confirma Sentința din 28 octombrie 1996 a judecătorei, a rămas definitivă prin nerecurare de către vecinii reclamantei.

105. Având în vedere cele de mai sus, Curtea apreciază că revizuirea nu a constituit, în circumstanțele speciale ale cauzei de față, decât o modalitate deghizată de a provoca redeschiderea unei proceduri soluționate în mod definitiv, și aceasta cu privire la aspecte pe care vecinii reclamantei avuseseră posibilitatea să le aducă în discuție în cadrul acestei proceduri. Curtea reamintește în acest sens că simplul fapt că pot exista două puncte de vedere asupra aceluiași subiect nu reprezintă un motiv suficient pentru rejudecarea unei cauze (*Riabykh*, menționată mai sus, § 52). De altfel, judecătoria a reținut în Sentința sa din 21 septembrie 2005, confirmată în urma recursului reclamantei, că faptul că există divergențe între mai multe rapoarte de expertiză nu este de natură, prin el însuși, să constate existența infracțiunii de mărturie mincinoasă din partea unuia dintre experții respectivi (paragraful 57 de mai sus).

106. Prin urmare, Curtea nu distinge în speță nicio împrejurare substanțială și imperioasă de natură să justifice redeschiderea procedurii (a se vedea, *a contrario*, *Protsenko împotriva Rusiei*, nr. 13.151/04, §§ 30—34, 31 iulie 2008; *Podrugina și Yedinov împotriva Rusiei* (dec.), nr. 39.654/07, 17 februarie 2009).

107. Prin urmare, aceasta apreciază că admiterea cererii de revizuire a încălcat principiul securității raporturilor juridice și, prin aceasta, dreptul reclamantei la un proces echitabil în sensul art. 6 § 1.

108. Prin urmare, a avut loc încălcarea art. 6 § 1 din Convenție în această privință.

IV. Asupra pretinselor încălcări ale art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție

109. Reclamanta susține o încălcare a dreptului său la respectarea bunurilor din cauza admiterii revizuirii împotriva Sentinței definitive din 28 octombrie 1996, a neexecutării sentințelor din 28 octombrie 1996 și 12 iunie 2001 și a duratei procedurilor. Ea citează art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, care prevede următoarele:

„Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții sau a amenzilor.”

110. Guvernul consideră că în speță nu a avut loc nicio ingerință în dreptul de proprietate al reclamantei.

111. Reclamanta contestă observațiile Guvernului.

112. Curtea observă că aceste capete de cerere pe care reclamanta le întemeiază pe art. 1 din Protocolul nr. 1 sunt direct legate de capetele sale de cerere întemeiate pe art. 6 § 1 din Convenție, care se referă la încălcarea principiului securității raporturilor juridice, la neexecutarea sentințelor și la durata procedurilor. Având în vedere concluziile sale expuse în paragrafele 76, 80, 89, 93 și 108 de mai sus, Curtea apreciază că nu este necesar să statueze asupra admisibilității și temeiniciei capetelor de cerere întemeiate pe art. 1 din Protocolul nr. 1.

V. Asupra celorlalte pretinse încălcări

113. Din perspectiva art. 6 § 1 din Convenție, reclamanta se plânge că cererea de revizuire împotriva Sentinței din 28 octombrie 1996 a fost admisă de aceeași judecătore care pronunțase Sentința din 12 iunie 2001.

114. Curtea observă că reclamanta a avut posibilitatea să recuze această judecătore și că respingerea cererii sale în acest sens a fost motivată (paragraful 28 de mai sus).

115. Citând același articol, partea interesată se plânge și de soluția dată plângerilor sale penale îndreptate împotriva expertului V.C., a judecătorei M.B. și a vecinilor.

116. Or, Convenția nu garantează dreptul la începerea urmăririi penale împotriva unor terți.

117. Fără a invoca vreo prevedere a Convenției, reclamanta se plânge și de faptul că executorul judecătoresc a făcut o poprire pe pensia sa pentru o sumă pe care nu o calculase corect.

118. Curtea reține în acest sens că reclamanta nu a formulat nicio obiecție împotriva deciziei executorului (paragraful 35 de mai sus).

119. Ținând cont de ansamblul elementelor aflate în posesia sa și în măsura în care este competentă să fie sesizată cu susținerile formulate, Curtea nu a constatat nicio aparență de încălcare a drepturilor și libertăților garantate de Convenție sau de protocoalele sale.

120. Rezultă că această parte a cererii trebuie respinsă ca vădit neîntemeiată, în temeiul art. 35 §§ 3 și 4 din Convenție.

VI. Asupra aplicării art. 41 din Convenție

121. Conform art. 41 din Convenție:

„Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciu

122. Reclamanta solicită pentru prejudiciul material următoarele sume:

— 397 euro (EUR) pentru „prejudiciul general”; această sumă reprezintă valoarea celor 3 salcâmi tăiați de vecini în anul 2007, la care se adaugă lipsa de folosință a suprafeței de teren ocupate de aceștia în ultimii 2 ani și pe care reclamanta o estimează la 500 m²;

— 1.918 EUR pentru „prejudiciul material”; această sumă reprezintă lipsa de folosință a terenului în suprafață de 166 m² din cauza utilizării sale de către vecini, care au plantat pe el pomi fructiferi și viță-de-vie, pe care le puteau vinde, obținând astfel câștiguri.

123. Partea interesată mai solicită suma de 12.000 EUR pentru prejudiciul moral pe care l-a suferit din cauza încălcărilor acestor drepturi.

124. Guvernul arată că terenul care face obiectul cererii de față are o suprafață de 166 m². Acesta furnizează o adresă primită din partea Camerei Notarilor Publici din 18 noiembrie 2008 conform căreia valoarea minimă a unui metru pătrat de teren în satul reclamantei este de 2 lei noi românești (RON). De asemenea, acesta mai constată că, în orice caz, reclamanta nu a solicitat valoarea terenului respectiv.

125. Guvernul consideră că suma cerută de partea interesată pentru lipsa de folosință a terenului are un caracter speculativ.

126. De asemenea, acesta consideră că suma solicitată ca daune morale este excesivă.

127. În răspuns, reclamanta susține că nu a solicitat valoarea terenului deoarece ea nu dorește să îl vândă. Aceasta mai consideră că Guvernul „dorește să [ii] cumpere terenul pentru a-l da apoi vecinilor”. Partea interesată subliniază că ea solicită restituirea terenului.

128. Curtea reamintește că a constatat încălcarea art. 6 § 1 din Convenție din cauza încălcării principiului securității raporturilor juridice și că a reținut că nu este cazul să statueze asupra admisibilității și temeiniciei capetelor de cerere întemeiate pe art. 1 din Protocolul nr. 1. Prin urmare, aceasta respinge cererea de daune materiale a reclamantei. Curtea apreciază, în schimb, că partea interesată a suferit un prejudiciu moral din cauza încălcării constatate. Prin urmare, îi acordă reclamantei suma de 5.000 EUR ca daune morale.

B. Cheltuieli de judecată

129. Reclamanta solicită suma de 1.746,55 EUR pentru cheltuielile angajate atât la nivel național, cât și în fața Curții. Ea prezintă câteva documente justificative.

130. Guvernul contestă pretențiile reclamantei.

131. Conform jurisprudenței Curții, un reclamant nu poate obține rambursarea cheltuielilor sale de judecată decât în măsura în care li s-a stabilit realitatea, necesitatea și caracterul rezonabil. În speță, ținând cont de documentele aflate în posesia sa și de criteriile menționate mai sus, Curtea îi acordă reclamantei suma de 300 EUR, cu toate cheltuielile incluse.

C. Dobânzi moratorii

132. Curtea consideră potrivit ca rata dobânzii moratorii să se bazeze pe rata dobânzii facilității de împrumut marginal a Băncii Centrale Europene, majorată cu 3 puncte procentuale.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

În unanimitate,

CURTEA

1. declară cererea admisibilă în ceea ce privește pretinsa încălcare a principiului securității raporturilor juridice din cauza admitterii cererii de revizuire a Sentinței din 28 octombrie 1996 (art. 6 § 1 din Convenție) și inadmisibilă în rest;
 2. hotărăște că a avut loc încălcarea art. 6 § 1 din Convenție;
 3. hotărăște că nu este necesar să statueze asupra admisibilității și temeiniciei capetelor de cerere întemeiate pe art. 1 din Protocolul nr. 1;
 4. hotărăște:
 - a) ca statul pârât să îi plătească reclamantei, în termen de 3 luni de la data rămânerii definitive a prezentei hotărâri conform art. 44 § 2 din Convenție, următoarele sume:
 - (i) 5.000 EUR (cinci mii euro), plus orice sumă ce ar putea fi datorată cu titlu de impozit, pentru prejudiciul moral;
 - (ii) 300 EUR (trei sute euro), plus orice sumă ce ar putea fi datorată cu titlu de impozit de către reclamantă, pentru cheltuielile de judecată;
 - b) ca sumele menționate mai sus să fie convertite în moneda statului pârât la cursul de schimb valabil la data plății;
 - c) ca, începând de la expirarea termenului menționat mai sus și până la efectuarea plății, aceste sume să se majoreze cu o dobândă simplă având o rată egală cu cea a facilității de împrumut marginal a Băncii Centrale Europene valabilă în această perioadă, majorată cu 3 puncte procentuale;
 5. respinge cererea de reparație echitabilă în rest.
- Redactată în limba franceză, apoi comunicată în scris la data de 7 iulie 2009, pentru aplicarea art. 77 §§ 2 și 3 din Regulament.

Josep Casadevall,
președinte

Santiago Quesada,
grefier

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 521407